

14. szám.
 April. 6-án 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–april hóra 2 ft. 10 kr. új pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. — **Kiadó-hivatal** : Pest egyetem-utca 4-dik szám.

VIII. kötet.

Ibis, redibis.

Mit tégy? azt két szóval megmondom :

Ez a két szó „*ibis, redibis*“

Ha az országgyűlésre hívnak,

Oda minden esetre „*ibis*“

De a Reixrath ajtajánál „*halt!*“

Ottan megfordulsz és „*redibis.*“

A meddig a törvény-határ ér,

Addig törik vagy szakad, „*ibis.*“

Más *furcsasággal* ha kínálnak,

Megnézed, ott hagyod, s „*redibis.*“

Ha bátorságot próbálják,

Semmitől nem ijedve „*ibis*“

De hol szived nyitját keresnek

Arany kulccsal talán, „*redibis.*“

Ha a vezérszázló után még,

Bárha tűzbe vezet is, „*ibis*“

(*Tűz nem bánt, ha jellemed arany.*)

De ha sárba vezet, „*redibis.*“

Hol nemzedet java kívánja

Az *áldozatot*, bizton „*ibis*“

De a hol fényes bért sötét bűn

Szerez, pirulj el; ott „*redibis.*“

A jellem az, mi embert s nemzetet

Megtart; ne félj, „*nunquam peribis.*“

K—s M—n.

1859-ik évből még teljes számú példányokkal szolgálhatunk.

 A január–aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

A „Z Á R A D É K.“

Azon időkben, midőn szokás volt utasításokat adni az országgyűlési követeknek, történt, hogy X. megye követe báró Y. minden lépten nyomon talált alkalmat az utasítás „mellett“ elszavazni, mert az ilyennek persze hézagai vannak, olyan ez mint a háló, a min a csuka ugyan nem, de az egér mindenütt keresztül bujik. Ilyenkor aztán a tekintetes Rendek odahaza megharagudtak, összegyűltek, a támadt hézagot záradékkal betömték. Ez volt aztán „eső után köpenyeg.“ Hanem a nemes báró még azt sem akarta megengedni, hogy megyéjéből ilyen „záradék“ alakban menjen föl ellene holmi bizalmatlansági szavazat, s e végett utasítá illeto kortesvezetőit, hogy majd a megyegyűlésen lássák el magukat czélszerű ellenszabályokkal. Minden megtörtént. A báró rendelkezése alatt állt egy igen nagy tömeg szlávajku nemes atyánkfia; ezeket a gyűlés napjára mindenünnen felterelték, jó eleve elfoglaltatták velük a teremtet, különösen a főispáni szék körül. Ezek persze nem sokat szándékoztak megérteni az előadandó szónoklatokból, hanem hiszen annál kevésbé lehete őket attól féltetni, hogy a báró ellenszónokai által elragadtassanak, kizárólag arra levén hivatva, hogy ezeket „leordítsák.“

Valami gonosz csont azonban az ellentábor-

ból közéjük furakodott s megmagyarázta nekik, hogy miért vannak most itt?

Erről van tudnillik a szó :

A báró a vármegye költségén éli Pozsonyt; vele van egy hajdu, egy szakács, egy komornyik, egy kocsis, egy lovász, meg négy jurátus, ezt mind a vármegye tartja. Most a báró még a *kertészét* it felakarja vitetni magához s a vármegyeurak ezt ellenzik a nagy költség miatt. Nem szép tőlük. Mi az az egy pár száz forint a vármegyének, ha már a báró ur ugy akarja?

Hivják pedig a *kertészt* szláv nyelven „*zahrádnik*“nak.

Tehát, a ki a báró követurnak híve, az rajta legyen, hogy a *zahrádnik* felmenjen Pozsonyba.

Alig kezdi el tehát a legelső ellenzéki szónok a beszédet, amint ezt a szót kitalálja ejteni „záradék“ rázúdul a hallgatóság : „Zahrádnik! zahrádnik!“

A kortesvezérek hanyattesnek ijedtökben, iparkodnak kapacitálni a felzúdult tömeget, hogy nem jól beszél; de mind hiába, a zahrádnikot nem lehet a fejükből kiverni a zahrádniknak fel kell menni Pozsonyba, s az lett a vége a disputának, hogy Y. báró követ kapott egy olyan *záradékot* az utasításához, a mit nem tett ki az ablakba.

K—s M—n.

Mostan viszem magát is.

1857. D. városi kocsis vitt egy előkelő utazót, büszkén pattogtatott az öreg kocsis sallangos szerzésű négyes fogata felett.

— Régi kocsis kigyelmed? — szól a fő úr — tapasztalt, ugye öreg? — gyönyörködve ügyes hajtásán.

— Bizony nem mai gyerek, — felelt az öreg — sok királyt s meg nagy urat összevissza hurezoltam én már.

— Valjon kiket?

— Hát, Ferencz császár felséges kigyelmét, meg ötödik Ferdinand felséges királyunkat, meg osztán. . . .

— S kit még?

— Meg István nádor ő fenségét, meg-meg. . . .

— Hát még? — kérdé folytatólag.

— Meg Kossuth Lajos ő excelenzáját, meg pedig ezután —

— Kit még?

— No meg mostan viszem magát is.

Nem tudja hol lakik?

Egy porleány meghuzza egy uriháznál a csenge-tyűt, az úr kilép s a leány kérdi :

— Nem lakik itt az ángyikám?

Az ur nem is felel s haragosan becsapja az ajtót. Pár óra mulva a leány ismét csenget.

Az úr megint kitekint s a leány előbbi kérdését folytatólag mondá :

— Nem tudja, hol lakik?

Gabelfrústück.

Atya. Tud-e már az én fiam francziául?

Nevelő. Tud biz az.

A. Hát németül?

N. Azt is szintén jól tudja.

A. Hát mondd meg nekem fiam, mit tesz : village?

Fiu. Gabelfrústück.

A BÉCSI DOCTORUM COLLEGIUM CONSULTATIOJA.

Egy betegnek képzelt egészséges ember fölött.

(Vége.)

4. Doctor Buffelius. Hungerdoctor.

Nixnutz! Csak az *éhség* kurál bizton,
Tetszik látni, mennyire meghiztam?
A patient ki kell éheztetni,
Egy zsemlyét kap és azontul semmit.
Hausarrest, *izzasztás*, *vámrendszer*,
Bécsből nem kap *kölesönt*, az leend szer.
A mit applikálunk a parasztnál,
Ha neki nem, a doktornak használ.

5. Doctor Zuckersüsius. Magnetiseur.

Nur sachte! Hadd szóljak, Meine Herren,
Én magnetizálok. Az én tervem.
Szépen *czirógatni* a beteget,
A mig *mágnesálomba* sülyedett;
Akkor aztán doctora szavára
Majd úgy felel, a hogy az kívánja.
Nem azt látja, a mit szokott ébren,
Mindenre *igent* mond, ha én kérdem.
S *somnambul* álmában egy szavamra
Még Bécsbe is fölmegey a Reichsrathba.

6. Dr. Zangus. Fogorvos.

Csekély a baj! minek ez a nagy zaj?
 Hol a *fogóm*? elkészülök azzal.
 Két *gonosz fog*, ha ezt *kiránthattam*
 Minden bajnak vége lesz legottan,
 Beteszünk neki két *hamis fogat*,
 Mikkkel kellemesen *mosolyoghat*;
 S miknek még azon előnyük marad,
 Hogy azokkal nem *rág* és nem *harap*.

K—s M—n.

Rosz trafik.

— Kinek ég itt a kaputrékja? — szólt egy uriember az m—i kávéházban, — de átkozott szag! . . .
 — Én trafikolok kérem alássan, — válaszolt gözölgő szomszédja.

Egész eklézsia.

Cs. tanárnak szokása volt jó kedvében megtréfálni tanítványait, hanem az illetők részéről ritkán volt benne aztán köszönet. — Egyik tanórán Papp nevezetű tanítványát feleletre szólítja; az nem tud; — feleljen utána domine Mester, az se tud semmit; no domine Harangozó! persze ez a dominus se lévén különb a többinél, méltó indignációval kiált fel a tanár:
 — Bizony amici az egész eklézsiájok számár!

Furesa kérdés.

A subás atyafi is elment gyónni, ki nagyon szeretett káromkodni; gyontató atyja hosszú penitentiát és tanításokat adott neki:
 — Látod édes fiam, — szólt a lekiatya — neked

nagyon sok bűnöd van, igyekezzél magadat megjavítani, mert az ember csak úgy üdvözülni, ha mindent megtesz a mi jó és kerüli a rosszat, iparkodjál fiam mindenben a *szenteket* követni. . . .

— Hát hogy *káromkodtak a szentek*?!

Viszontlátás.

A fiatfalvi székelly távol levő sógorával nem találkozott három év lefolyása alatt, ezen időközben, mindkét sógornak meghibázott a szaglóorganuma, bizonyos belső betegség miatt, rettenetesen dunnyogott mindkettő. Miután három év után ismét találkoznak semmit sem tudva egyik a másnak félszogségéről, Estánbá, Péter sógorát, ki egy átalvetőben gypjat vitt, így szólítja meg:

Están. Nyhifft nyhiv shóghor? (Mit visz sógor?)

Péter. Nyhaf — nyaf shóghor. (Gypjat sógor.)

A jó atyafiak mindketteje azt híven, hogy sógora gunyolódik, elkeseredten kezdik egymást páholni, s ha egy ott elmenő el nem választja vala őket, egyiknek sem marad ép oldalbordája.

Furfangos haditerv.

Egy csalhatatlan módszert találtunk az olaszok elűzésére a Mincio mellől, nagy áldozatok nélkül, s minden vérontás mellőzésével. (De nem adjuk ingyen.)

A terv e következő :

Tudva van, hogy az olasz nép, még a legutolsó bakancsos is, mind igen *muzikális*, zeneértő.

Tehát :

Állitassék fel a Pó és Minció hosszában egy csatárvonat „*werklisekből*.” (Remélem ez a *Gattung* most nagy *Überfluszt* mutat fel) ezek kezdjék rá *egyszerre* a működést mindannyian.

Ha egy csepp *olasz vér* van az olaszokban, erre okvetlen megfutamodnak s soha a várnégyszögnek tájékára sem kíváncsoznak többet.

S ezt azután *invázió*nak sem fogják nevezhetni.

Reméljük, hogy e találmányunkért csak kapunk egy kis érdemjelt legalább?

Csapófát neki.

H. megyében a járásbírói hivatalnál megjelent a 11 évi irkafirkák átvételére az új tisztviselő.

A járásbíró 24 órát kért, készültségével menetegetven magát.

— Jól van, — felelé az új tisztviselő, — holnap eljövök, . . . de nem az, egyet gondoltam, hisz hamar meglesz, *csapófát neki, és vékát.*

Nem igen ad.

- Kérek director ur egy forintot kesztyűre.
- Hiszen mára nincs szüksége.
- Igen de vacsorálni szeretnék.

— Csak nem kesztyűt?

— Nem, hanem másra director ur nem igen ad.

Az olasz miként kapott holta után magyar névre.

Az egri temetők egyikében épen az ut mellett pár évtől óta lehetett látni egy durván faragott kis fake-resztet, ép oly durván mázolt e rövid siriratot :

„Itt nyukszik a lojszi nyúli.”

Nem rég, a mult ősszel e fakereszt helyébe egy csinos kőkereszt emeltetett ezen felirással :

„Hier ruhet Aloys Signolli aus Verona.”

Igy kapott az olasz holta után magyar névre!

Mi módon kínálta meg ülésel a finánczot egy baranyai ember.

Cz—i lakos engedély nélkül pálinkát főzvé, — a mostani szokás szerint — az ország ügyei egyengetése végett, több ismerőseitől meglátogatott. A legjobb ízű beszélgetést egy jámbor fináncz megjelenése végképen ketté szakítá; a kazántulajdonos, a hivatlan vendéghez egy karszékkal akképen közeledett, hogy ez, a vesztett egyensúlyt, még a küszöbön kívül is igen nagy bajjal tudta helyreállítani.

A fináncz a d—i szolgabíró hivatalnál panaszt tevén, a megidézett polgártárs azzal védte magát, mikép ő csak leüléssel kínálta meg a fináncz urat, ez azonban azt el nem fogadván, nagy mérgesen elszaladt.

A jelen volt egyének kihallgatván, erősen bizonyíták, mikép vádlott, csakugyan kínálta a panaszlót leüléssel, ez azonban, mert talán nem érte magyarul, azt el nem fogadván, — elszaladt.

Próbák hiányából, — még is azon szóbeli utasítás mellett mentetett fel vádlott, miszerint jövőre más modorban kínálja meg ülésel még a hivatlan vendéget is.

Borkorcsolyák.

— Estei Ferdinand főherceg erdélybeni küldetése alkalmával a székelyföldön utazott keresztül.

Székely-Udvarhelyt, a mint a tiszteletére s elfogadása ünnepélyesbitésére kiállított vidéki nemesség lovas banderiumának sorát szemle alá vette volna, különösen szemébe tűnt a rendből egy egyszerű falusi nemes, ki egy igen nagybecsű s pompás mivű ódondamaszk kardot tartott kivonva kezében.

A magas utazónak rendkívül megtetszett a nagybecsű fegyver, s igen nagy kedve jött azt magának bár mi áron megszerezni.

Ez okon nyájas beszédbe kezdett a kard tulajdonosával.

— Hová való maga kedves barátom?
 — Eén bizon csak eherré fitódi, tekéntetes ur!
 — Fenséges ur! fenséges ur! mondja, hogy fenséges ur — sugják s döfölik két oldalt lévő társai.
 — Hát az a szép kard az oldalán kié?
 — Hát e bizaz enyim a micsodás, méltóságos ur.
 — Fennebb fennebb! — sugják újból a társak.
 — Hát nem volna-e kedve eladni azt a kardot jó áron?

— Legén ezt én bajjal adom el édes nagyságos ur! De nem es adnám ee jószüvee semmiletteképpen, met ez még a nagyapámé vót, s evel ökeme — az Isten nyugossa meg, sok németet levágott. (Értette az atyafi a poroszokat a burkus háborúban.)

A herceg, kinek a kard bővebb és részletesebb vizsgálásával vásárlókedve csak még inkább fokozódott, kérte a kíséretében lévő udvarhelyszéki főtisztet, beszélne rá azt az urat, hogy a kardot neki bármi tetemes áron engedje által.

Emez megmagyarázván a herceg szándékát és kívánságát, végre nagy rábeszélés után a mi emberünk csakugyan beleegyezett az eladásba.

— No hát én nem bánom, — mondá végre — legyen annyi minda; miel hogy ojan erőssen nekibolondút, hát ekszelentziás uramnak odaadom, de nem pénzétt, henem hát; van nekem egy ármányista (ármálista) nemes ember szomszédom, ugy hijják, hogy Birtalan Minya s annak van egy harmadfél esztendőös ünötinaja, s immág sok idejecske hogy örökkétig kérem tölle harmincznegyedfé magyar forintvaa, s tejjességve nem akarja adni 40 magyar forint (huszas) alól. — Ha ezt megveszi nekem a tekéntetes hertzek ur, hát akkor nem bánom, kiednek adom a kardot mindenestő fogvást.

— Katona kend? — kérdi a vizsgálóbíró, fürkészőleg tekintve egy előtte álló sovány delinquensre.

— Nem vagyok biz én kérem alássan, nem is voltam sohase.

— Pedig épen ugy nóz kend ki.

— Mert éhes vagyok, megkövetem alássan.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Alkotmányos élet

a Lajthán túl és innen.

(Bécsi választóterem, zsufolva hallgatókkal; miután tizenkét szónok egymásután logice kifejtette indokait pro és contra a tett indítvány el- vagy el nem fogadása végett.)

Elnök. Meine Herren, a kik a tett indítványt *pártolják*, tartsák fel a kezeiket.

(Ezer közül tíz kéz felemelkedik.)

Elnök. Meine Herren, az indítvány *mellett* nagyon kicsiny minoritás nyilatkozik. Most megfordítom a próbát; Meine Herren, a kik az indítványt *ellenzik*, azok tartsák fel a kezeiket.

(Felemelkedik ezer közül — *kettő*, abból is az egyik, megrettenve társtalanságától, visszavonul a semmisségbe.)

Elnök. Meine Herren, az indítvány *ellen* még kisebb minoritás nyilatkozik.

(A többi kilencszáz nyolcvannyolcvan választó nem bánja, akár inde, akár unde lesz is.)

A Lajthán innen.

(A szavazás után maradt négy halott és ötvenkét sebesült a választási téren, gyöngébb contusiókat kaptak nem számítattak: — este fáklyászene és lelkesült szónoklatok. A megválasztott képviselő gyöngéden figyelmeztetik, hogy eszébe jusson, miszerint választói *sem* restellték *vérüket ontani meggyőződésükért*, pedig hát ez még csak „kis mise.“)

Az amphibium.

Csámpási úr 1851-ben. Ugyan kérem édes jegyző úr, adjon nekem arról bizonyítványt, hogy én az egész forradalom alatt *soha* semmiképen fegyverrel nem szolgáltam.

Jegyző. Már hogyan adjak én erről bizonyítványt, mikor tudom jól, hogy ön, mint *nemzetőr kapitány* működött.

Csámpási. Hiszen annyi az, mint a semmi. Nem volt az én kardom egyébkor kihúzva, csak mikor parádéra mentem; nem is láttam ellenséget soha, a kit bánthattam volna. Aztán most szolgabíró akarok lenni s tudja: megkivánják az embertől a *politikai jó magaviseletet*.

Jegyző. No hát Isten neki.

Tíz év múlva.

Csámpási úr. Ugyan kérem frissen, adjon csak nekem hamarjában bizonyítványt arról, hogy én az egész forradalom alatt *folyvást* mint honvédtiszt harcoltam *fegyverrel* kezemben a hazáért.

Jegyző. Mi az ördög? Hisz az ur csak nemzetőrkapitány volt, soha sem is volt a kardja kihúzva más-kor, mint parádén s ellenséget sem látott soha.

Csámpási. Az mindegy; nemzetőr, vagy honvéd, egyre megy; ha nem harcoltam is, de a fegyver a kezemben volt, s ha ellenséget nem láttam, az az ő hibája, mért nem jött elélem? Aztán tudja, főbíró szeretnék lenni, s ilyenkor megkivánják az embertől a *jó political magaviseletet*.

Jegyző. Jól van hát no.

Ujságíró és minisztere.

(Der Affe und der Bräutigam.)

Miniszter. Freundchen, hol a *turini levelezője*?

Ujságíró. Kinn van a *Sperlben*, a fiákkerreunióról kell neki referálni.

M. Hagyja most azt; der *Fáj*, und der *Szetztschen* und der *Schetten* már megint intrikáznak valamit, die *Sakkermenter* még *Erdélyt* is losreiszolni akarják Bécestől, a hová közvetlen tartozik; ezt *contracarrirozni* kell. Frissen egy turini levelet ellenük!

U. Igenis kérem alássan, mihelyt *Holczbirn* a *Sperlból* előkerül. Mi legyen a levélben?

M. Hát hogy *Kossuth Turinban van*, s mindennap *Cavourral* értekezik.

U. Igenis kérem alássan, de az angol lapok azt írják, hogy *Londonban van*.

M. Nem tesz semmit; nem olvassák az angol lapokat az *Alservorstadtban*; aztán hogy *Klapka* elindult már tizenkét hajóval, nem tudni hová. Írják meg azt is, hogy *mit beszélt Kossuth Cavourral*?

U. De hát azt én nem tudom.

M. Én sem tudom; — csak irjanak akármit, valami jó erős dolgot, dasz man fuchtig wird darüber.

U. Ahán, értem már, csak tessék rám bizni.

(Következnek a sokszor ismételt adatok Turinból, Milanóból etc. a miknek a levelezője a hiczingi utolsó csapszéken túl nem volt.)

= Egy hirdetmény a P. N.-ban szórul szóra így kezdődik: „A vadász és versenylap 8-ik számában H. F. ráczalmási lakosnak (Czinderi *Erczel ménjétől* származottnak) stb.“ Ez ellen a geneologia ellen aligha tiltakozni nem fog a megtisztelt hazafi.

= *Szolgabíró.* Megizentem, hogy behozzák az adójegyzéket, hol van a kendé?

F. Biró. (Botját emelve.) Ime itt az én jegyzőkönyvem.

Szolgabíró. Hogy meri kend a botot emelni?

F. Biró. Hát csak azért, hogy erre rótam föl mindegyik lakos portióját.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

(E hétre való orckutatók.) Gyertünk örülni, — még ugyanem tudom, hogy, minek? — Az a kérdés, hogy ha a tyúk-szemem fáj, a csizmadát messem-e ki, vagy a tyúkszemem? — Türoké és szenvedőké a mennyeknek — Reischrathja. — A legszabadlelvűbb német sem jön ki abból a rögeszméből, hogy az egész világ az ő szolgálatára született.

— — (Mi lesz már? Hol lesz az országgyűlés? a Rendek azt akarják, hogy Pesten legyen, a kormány meg azt, hogy Budán.) Találtak már valami közvetítőt e kettő között. (Tán csak nem hányják őket a Dunába?)

— — Van szerencsém egy a maga nemében páratlan Zahlungsaufragot bemutatni a közönségnek. Tudva van azon eset, hogy tavaly gróf Cs. T.-nál egy ünnepélyes célra saját kastélyában rendezett táncvizgalmat Hotkóczon katonai erővel oszlattak szét; a vendégeket szétűzték s a táncsteremben szurony gúlákat állítottak fel s a többi. A gróf e miatt illető helyen panaszt emelt, a minek ez lett az eredménye: „zahlen Sie 45 Kreuzer ö. w.“ azért a mulasztásért, hogy a törvényes vizsgálat elrendelését kívánó folyamodványhoz mellékelve volt egy kérdéses *belépti jegy* abba a bizonyos mulatságba, s erre a beléptijegyre, mint documentumra 15 krajczáros stemplit kellett volna ragasztani. Ezért a mulasztásért executióval fenyegetés mellett zahlen Sie 45 Kreuzer! — Csak nincs szebb egy jól rendezett státusnál.

— — Bátorkodtam egy képviselői programmból következő *rébuszt* közrebocsátani, megfejtés végett, hogy mit tesz? „Ezen uton nemylem én azon fentebb érintett eredményt, mely a jelenlegi korunkban párosodni fog a haladás, kifejlés, és józan szabadság minden nemével s előmeneteleink ügye visszavitetni fog azon biztos kerékvágásba, melyből az ügyetlen kormányzók a nemzet gyávaságára épített botonil (?) számításai vigyázatlanul kiemelték.“ (Vivát!) Ilyen kellene még ide!

— — Kérdik egy helyen a választóktól, hogy miért nem akarják X. urat követnek? „Hát tudja uram, szól az öreg, nekünk most olyan ember kell, a ki egyhamar meg nem ijed; már pedig erre az úrra még a felesége is ráijeszt, hát még majd ő felsége?!“

— — Azt mondja egy képviselőtárs: „az egész minisztertanácsért nem adnék egy szép leányt.“ Valyon sőtissenak lehet-e ezt venni?

— — „Engem pártol az egész intelligentia;“ szól nyugodt önérzettel egyik követjelölt. — „Hm, de a kisebbik intelligentia velem van;“ szól rá a másik. (Ezeket kend mind a *Tigrisbarlangban* profitérozza?)

— — Már hiszen Pesten fogunk tanácskozni, de hol? Ha a muzeumba megyünk, azt mondják, hogy minket is a nemzet régiségei közé tettek, egynémelyikünkötől még majd azt találják kérdezni, ugyan kérem alássan, kegyed az a *mumia*, a ki a muzeumban szokott hallgatni. Ha a lovardába megyünk, majd azt vetik ellenünk, hogy hagytuk magunkat *lóvá tenni*? ha a német színházba megyünk, azt mondhatják „komédiát játszunk;“ ha a zsidótemplomba megyünk, azt mondhatják *alkudozni* akarunk, ha pedig a *circust* foglaljuk el, azt fogják rólunk hinni, hogy karóra is tudunk mászni. (Legjobb volna a Rákoson.)

— — (No hát még sem mennek a képviselők át Budára tanácskozni.) Nem ám; pedig már ugyan féltem, hogy másodszer is lesz Budán kutyavásár.

— — Egy képviselői értekezleten egy óra lefolyása alatt következő véleményeket szedtem össze e théma felett, hol nyitassék meg, s hol tartassék az országgyűlés. 1. Nyitassék és tartassék Pesten. 2. Nyitassék Budán, tartassék Pesten. 3. Nyitassék és tartassék Budán, 4. Nyitassék sehhol, csak tartassék Pesten. 5. Nyitassék *akárhhol*, de tartassék Pesten. 6. Sőt inkább — *nyitassék Pesten, de tartassék Budán*. Látni való, hogy milyen szépen ki tudjuk keresni, mennyiféle lehessen egy felvett mottót variálni?

— — Angol, francia és olasz lapok küldözik erősen hozzánk az országgyűlési tudósítókat. Ezek persze azt hiszik, hogy mitőlünk fognak megtudni valamit; mi pedig ő tőlük szeretnénk megtudni holmit.

— — Egy német lap azt írja, hogy *innen* akarnak kicsempészni puskaport Moldvába, egy másik pedig azt írja, hogy Moldvából akartak *ide* becsempészni puskákat. Már most hogy igazítják el egymás között ezt a kis differentiát?

— — Egy követjelölt azt az *adatot* hozta fel választói előtt, hogy ő negyven napig bójtölt s akkor megjelent neki Magyarország védasszonya s felszólította, hogy legyen követ. A választás napján aztán bevették az atyafiak egymás fejét. Ezt pedig aligha ajánlotta Magyarország védasszonya.

— — (Valjon mi történnék akkor, ha Kossuth elvesztené a bankóperét s csakugyan lefoglaltatná a felperes a nyomtatott száz negyven millió bankót? mit csinálnának vele?) Hát mit? Megtartanák önkényes nemzeti kölcsönnek.

— — (Valjon igaz történet-e a „*hét sváb egy nyúl ellen*“ históriája?) Azt nem tudom, hanem hogy „*hét német minisztert*“ két magyar le tudott skártolni, az örvendetes látomány.

— — A bécsi választó börzeianus is azért adta a „*superintendensre*“ a szavazatát, mert olyan nagyon hasonlít a czíme a „*superdividend*“-hez.